

plaatsen: tot het einde van de jaren vijftig telde de Hervormde Gemeente Rotterdam-Centrum negentien predikantsplaatsen; anno 2008 zijn daar nog 2,7 formatieplaatsen van over! Ds. Oberman trok in zijn jaren nog volle kerken, vooral ook een jeugdig en enthousiast publiek. Zijn markante, glamourachtige uitstraling zal daartoe niet weinig hebben bijgedragen. Ook maakte hij een begin met de Cantatediensten in de Laurenskerk, die tot de huidige dag in stand worden gehouden. In diezelfde Laurenskerk was 19 mei 1952 een grote dag in zijn leven toen hij samen met koningin Juliana de eerste steen legde voor de wederopbouw van de kerk. Dominee Oberman preekte altijd uit het hoofd. Hij bereidde zich goed voor, maar kon zijn gedachten ook de vrije loop laten en dan verraste hij zijn gemeenteleden onverwacht met een gedicht van Martinus Nijhof, Ida Gerhardt of P.C. Boutens. Daarnaast vervulde hij allerlei bestuursfuncties en gaf hij godsdienstonderwijs, zowel aan de huishoudschool als aan het Marnix Gymnasium. Omdat het alles bijeen wat veel werd en hij vooral wijkpredikant wilde zijn, aanvaardde hij in 1963 een beroep naar Amsterdam, waar hij aanvankelijk voorging in de Bachzaal en later in de Thomaskerk in Zuid. Na een pijnlijke scheiding leerde hij in Amsterdam Anneke Buit kennen, met wie hij in mei 1976 trouwde en tot aan zijn overlijden 32 jaar later, gehuwd is geweest. In 1973 verbond ds. Oberman zich aan het Eindhovens Protestants Lyceum als leraar godsdienst, maatschappijleer en Hebreeuws. Hoezeer het preken hem aan het hart ging blijkt wel uit het feit dat hij tot zijn negentig-

ste op de kansel heeft gestaan. De laatste jaren leidde hij tot zijn dood op 95-jarige leeftijd een rustig bestaan in Capelle aan den IJssel, verzorgd door zijn vrouw Anneke. 'Hij verstond de kunst om eenvoudig te preken zonder kinderachtig te worden en hij had de gave om het boeiend te houden voor de mensen', zo memoreert zij haar man. 'Alle generaties kwamen onder zijn gehoor, van oud tot jong en het was geen elitair gezelschap.' Over zijn plaatsbepaling in het rijkgeschaakte theologische spectrum nog dit. De zaak van de vrijzinnigheid is hem altijd ter harte gegaan, ofschoon hij niet voor die richting had gekozen. Toen ik hem vier jaar geleden voor het laatst sprak, zei hij daarover: 'Ik zat op de linkervleugel van de middenorthodoxie. Naarmate ik ouder word, neig ik meer en meer naar de vrijzinnigheid. Albert Schweitzer is mijn grote voorbeeld. En meer specifiek: wat mij aanspreekt is het heerlijk vrije, niet dat gewriemel van de dogmatiek. Van de vrijzinnigen vond ik altijd dat ze zo heerlijk ondogmatisch zijn. Zelf dacht ik ook: dogmatiek: nee.' En met pretlichtjes in zijn ogen 'Ik was een vrijbuiters'.